

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a z členov senátu JUDr. Ing. Miroslava Gavalca a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobcu: **V.**, nar. X., štátny príslušník Vietnamu, t. č. bytom Š., zast. advokátom JUDr. D., R., proti žalovanému: **Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Nitra**, Nábřežie mládeže 1, Nitra, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. p. UHCP-110-4/RHCP-NR-2008 zo dňa 15.2.2008, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 11S 37/2008-179 zo dňa 9. februára 2010 takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Nitre č. k. 11S 37/2008-179 zo dňa 9. februára 2010 **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **nepriznáva**.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave rozsudkom uvedeným vo výroku, zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal zrušenia rozhodnutia č. p. **UHCP-110-4/RHCP-NR-2008 zo dňa 15.2.2008**, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie Oddelenia cudzineckej polície PZ Trnava č. UHCP-898-1/RHCP-NR-TT-P-2007 zo dňa 21.11.2007 (o zrušení povolenia na trvalý pobyt na území SR podľa § 42 ods. 1 písm. a/ a § 39 ods. 2 písm. e/ zákona o pobyte cudzincov a o určení lehoty na vycestovanie

z územia SR do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia podľa § 42 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov) a odvolanie žalobcu proti tomuto rozhodnutiu zamietol. Žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Krajský súd uviedol, že nezistil žiadny zo zákonných dôvodov pre zrušenie rozhodnutia žalovaného.

Podľa krajského súdu v predmetnej veci bola podstatná tá skutočnosť, že žalobca, ktorému bolo udelené prvé povolenie na trvalý pobyt na účel zlúčenia rodiny, právne relevantným spôsobom nepreukázal a ani netvrdil, že s manželkou (ktorá je slovenskou štátnou občiankou) vedú spoločný rodinný život, čo je dôvodom na zrušenie povolenia na trvalý pobyt.

Krajský súd uviedol, že po preskúmaní rozhodnutia žalovaného ako i celého obsahu spisového materiálu, nezistil žiadne porušenie zákona a ani nezákonnosť v postupe správnych orgánov. Ich rozhodnutia sú správne, zákonné, vrátane procesných postupov, zrozumiteľné, podrobne a logicky odôvodnené.

K námietke žalobcu, že rozhodnutia správnych orgánov hrubo porušujú ľudské práva garantované Ústavou SR a Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd, krajský súd uviedol, že vychádzal z toho, že štátne orgány nemôžu zasiahnuť do práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života, okrem prípadov, keď je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky alebo ochrany práv a slobôd iných. Podľa krajského súdu v danej veci správne orgány konali v súlade so zákonom č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov, nakoľko žalobcovi bolo udelené povolenie na trvalý pobyt za účelom zlúčenia rodiny a pokiaľ preukázateľne zistili, že žalobca s manželkou spoločný rodinný život nevedú, nemajú spoločnú domácnosť, bolo dôvodné rozhodnúť o zrušení jeho povolenia na trvalý pobyt na území SR.

K tvrdeniu právneho zástupcu žalobcu na pojednávaní, že manželka žalobcu bola v zahraničí vo väzbe, krajský súd uviedol, že nemôže prihliadnuť na skutkové okolnosti, ktoré žalobca uvedie až na pojednávaní, ak tieto okolnosti nevyplývajú z rozhodnutia správneho orgánu, z administratívneho spisu žalovaného alebo zo samotnej žaloby. Žalobca v podanej žalobe netvrdil a ani nepreukazoval, že jeho manželka bola v cudzine zaistená, resp. zatknutá a netvrdila to ani jeho manželka pri svojom výsluchu, ktorá výslovne uviedla, že je jej vecou, prečo sa svojim rodinným

príslušníkom neozvala. Krajský súd v tejto súvislosti uviedol, že povinnosť žiť spolu neznamená, že by manželia nemohli žiť po určitú nevyhnutnú dobu aj oddelene, ak sú preto závažné dôvody, napr. nedostatok spoločného bytu alebo pre dočasné obmedzenie osobnej slobody z dôvodu väzby jedného z nich. Rozhodujúce je, či o takejto objektívnej odluke vedia a navzájom komunikujú práve z dôvodu vytvárania harmonických vzťahov v manželstve, ktoré by sa mali prejavovať v rešpekte a úcte navzájom a dôvere jeden k druhému, čo v danom prípade nebolo preukázané.

Preukázaná však podľa názoru súdu bola skutočnosť, že žalobca so svojou manželkou nežil v čase, keď sa táto zdržiavala na Slovensku, teda predtým, ako bola zatknutá a následne i odsúdená v Spolkovej republike Nemecko. Podľa listinných dokladov, ktoré žalobca predložil, jeho manželka sa v priebehu trestného konania jednoznačne vyjadrila, že so svojim manželom žili oddelene, tento jej neprispieval na výživu dvoch adoptívnych detí a po prepustení z väzby má úmysel žiť a i s deťmi u svojej sestry. Krajský súd poukázal na to, že i v súčasnosti so svojou manželkou žijú oddelene, čo len preukazuje, že neobnovili manželské spolužitie ani po jej návrate na územie SR, a preto bolo podľa krajského súdu dôvodné vydať rozhodnutie o zrušení povolenia žalobcu na trvalý pobyt na území SR.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zastúpení svojho právneho zástupcu včas odvolanie, v ktorom namietal, že súd prvého stupňa nepostupoval dôsledne v súlade s § 205 ods. 2 písm. d/, c/ OSP, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, nedostatočne zistil skutkový stav, v dôsledku čoho aj nesprávne rozhodol. Navyiac súd nepripustením vykonania dôkazu - nevyhodnotením písomného vyhlásenia manželky žalobcu, ktoré neguje celé odôvodnenie zamietnutého návrhu, odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom.

Správnomu orgánu vyčítal, že v celom konaní a vo svojom rozhodnutí nebral objektívne do úvahy skutočnosti, ktoré znemožňovali spoločný život manželov. Preukazoval to tvrdením, že nežijú v spoločnej domácnosti, a to napriek tomu, že mal dostatok informácií zo strany žalobcu ako aj operatívnej činnosti PZ (v súčinnosti s policajnými orgánmi SRN), vo veci zaistenia občianky SR - manželky žalobcu, o ktorom musel byť informovaný.

Podľa žalobcu nie je teda namieste tvrdenie krajského súdu, že skutková okolnosť, že jeho manželka bola v zahraničí vo väzení je novou skutočnosťou, na ktorú súd nemohol prihliadnúť.

Podľa žalobcu, skutkový stav sa nikdy jednoznačne nepreukázal, bol len deklarovaný a neexistujú žiadne právne relevantné dôvody, ktoré by odôvodňovali skutočnosti, ktoré sú uvedené ako dôvod na zamietnutie žiadosti o udelenie trvalého pobytu.

Žalobca napokon predložil písomné vyhlásenie manželky zo dňa 21.1.2010, v ktorom objasňuje z akého dôvodu uviedla pri svojom vypočúvaní (v súvislosti s trestnou vecou, ktorú vyšetrovali orgány činné SRN v trestnom konaní), že nežije v spoločnej domácnosti so svojim manželom. Uviedla, že toto sa nezakladá na pravde a urobila tak preto, aby jej manžel nemal v dôsledku jej konania prípadné problémy, nakoľko nebol o jej aktivitách v SRN informovaný.

Žalobca poukázal na to, že krajský súd odôvodnenie svojho rozhodnutia opieral o preklad dokladov osvedčujúcich dôvod neprítomnosti jeho manželky a jej vyhlásenie pred orgánmi činnými v trestnom konaní, že žijú s manželom oddelene.

Túto skutočnosť žalobca popieral a mienil ju preukázať podaním vysvetlenia aspoň písomnou formou, avšak krajský súd vykonanie tohto dôkazu nepripustil.

Podľa žalobcu zo strany krajského súdu došlo k vážnej procesnej chybe a na základe uvedeného, navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 264c ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 14. septembra 2010 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku).

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bola zamietnutá žaloba žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania rozhodnutia č. p. **UHCP-110-4/RHCP-NR-2008 zo dňa 15.2.2008**, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie Oddelenia cudzineckej polície PZ Trnava č. UHCP-898-1/RHCP-NR-TT-p-2007

zo dňa 21.11.2007 (o zrušení povolenia na trvalý pobyt na území SR podľa § 42 ods. 1 písm. a/ a § 39 ods. 2 písm. e/ zákona o pobyte cudzincov a o určení lehoty na vycestovanie z územia SR do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia podľa § 42 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov) a odvolanie žalobcu proti tomuto rozhodnutiu zamietol.

Preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými žalobnými námietkami a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Z obsahu administratívneho spisu žalovaného vyplynulo, že prvostupňový správny orgán dňa 21.11.2007 zrušil žalobcovi povolenie na trvalý pobyt na území SR podľa § 42 ods. 1 písm. a/ a § 39 ods. 2 písm. e/ zákona o pobyte cudzincov a určil mu lehotu na vycestovanie z územia SR do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia podľa § 42 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov.

V dôvodoch rozhodnutia prvostupňový správny orgán uviedol, že šetrením bolo zistené, že žalobca nevedie s manželkou spoločný rodinný život, čo preukazoval zápisnicou o podanom vysvetlení žalobcu zo dňa 12.3.2007, v ktorej žalobca uviedol, že s manželkou nevedú riadny rodinný život, intímne nežijú od decembra 2006, každý býva na inej adrese a nemajú spoločnú domácnosť. Naposledy videl manželku v marci 2007.

Zo zápisnice o podanom vysvetlení M. (brata manželky žalobcu) vyplynulo, že sestra sa k nemu presťahovala bez manžela a začiatkom apríla 2007 vycestovala do Nemecka za prácou. Nevedel uviesť, kde sa zdržiava, lebo sa s príbuznými nekontaktovala. Tiež sa nekontaktovali s deťmi H., nar. X. a T., nar. X., ktoré jej boli zverené do starostlivosti. Deti žijú u neho a on im hradí všetky výdavky.

Do zápisnice o podanom vysvetlení zo dňa 14.11.2007 žalobca uviedol, že nakoľko si s manželkou už dlhší čas nerozumeli, v decembri 2006 sa rozhodli, že nebudú bývať spolu, ale každý na inej adrese. On zostal bývať v Hlohovci, manželka sa odsťahovala do Serede. V marci 2007 sa odsťahoval ku kamarátovi na adresu V., kde sa zdržiava doteraz. Odvtedy sa s manželkou nestretol, nevie, kde sa zdržiava, myslí si, že je v Nemecku, kam v marci 2007 odcestovala.

Žalobca uviedol, že s manželkou nevedie riadny rodinný život, každý z nich žije svojim životom, nemajú spoločnú domácnosť a nemajú ani neplánujú spoločné deti, nemajú ani žiaden spoločný majetok.

Na základe uvedeného prvostupňový správny orgán mal za preukázané, že žalobca nevedie s manželkou spoločný rodinný život, čím naplnil ust. § 39 ods. 2 písm. e/ zákona o pobyte cudzincov, a preto povolenie na trvalý pobyt, ktorý mu bol udelený na dobu troch rokov t. j. od 4.4.2005 do 4.4.2008, rozhodnutím zo dňa 4.4.2005 zrušil.

Proti uvedenému rozhodnutiu podal žalobca odvolanie, ktorým žiadal napadnuté rozhodnutie zrušiť. Uviedol, že je síce pravdou, že momentálne nežije s manželkou, nakoľko sa s manželkou pohádali z finančných dôvodov a manželka sa rozhodla vycestovať za prácou do zahraničia, avšak manželstvo túto krízu prekoná a po návrate z cudziny povedú naďalej spoločný život. Žalobca upozornil na to, že predmetné rozhodnutie by znamenalo úplne zmarené šance spoločného života, ktorý chráni čl. 7 a 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd. Prvostupňovému správnomu orgánu vyčítal, že tieto skutočnosti nezobral do úvahy.

Žalovaný rozhodnutím *č. p. UHCP-110-4/RHCP-NR-2008 zo dňa 15.2.2008*, potvrdil rozhodnutie Oddelenia cudzineckej polície PZ Trnava č. UHCP-898-1/RHCP-NR-TT-P-2007 zo dňa 21.11.2007 (o zrušení povolenia na trvalý pobyt na území SR podľa § 42 ods. 1 písm. a/ a § 39 ods. 2 písm. e/ zákona o pobyte cudzincov a o určení lehoty na vycestovanie z územia SR do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia podľa § 42 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov).

V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že ako odvolací orgán posúdil materiál prvostupňového správneho orgánu ako aj doplnený spisový materiál zo strany zástupcu žalobcu a zistil, že prvostupňový správny orgán začal konanie o zrušenie povolenia na trvalý pobyt po dôkladnom preverení a zistení stavu veci, keď mal spoľahlivo zistené, že účastník konania a jeho manželka nevedú spoločný rodinný život. Túto skutočnosť potvrdil samotný žalobca v podaných vysvetleniach, brat manželky žalobcu ako aj majiteľ domu, ktorý poskytol ubytovanie žalobcovi.

K námietke žalobcu, že predmetné rozhodnutie by znamenalo úplne zmarené šance spoločného života, ktorý chráni čl. 7 a 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, žalovaný uviedol, že manželka žalobcu odchodom do zahraničia, zanechala na území SR nielen samotného žalobcu, ale aj deti, ktoré jej boli zverené do výchovy, pričom po celú dobu nejavila o manžela

a hlavne deti žiaden záujem. Žalovaný vyjadril presvedčenie, že rešpektoval a dôkladne preveril súkromný a rodinný život žalobcu, pričom konal v zmysle platného zákona o pobyte cudzincov, a nakoľko bolo preukázané, že žalobca a jeho manželka nevedú spoločný rodinný život, prvostupňové rozhodnutie potvrdil.

Proti uvedenému rozhodnutiu podal žalobca žalobu, ktorou žiadal zrušiť rozhodnutie žalovaného a navrhol vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Žalobca uviedol, že je riadne zosobášený, obaja manželia sa pridriavajú manželského sľubu žiť v spolu v manželskom zväzku. Život v manželstve si organizujú samostatne a odmietajú akékoľvek ovplyvňovanie a zasahovanie zo strany príbuzných a cudzineckej polície. Odmietajú dôvod dočasného odlúčenia prameniaceho zo zabezpečenia ekonomických potrieb rodiny zneužiť ako dôvod na zrušenie trvalého pobytu navrhovateľa na území SR.

Žalobca namietal porušenie čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Podľa krajského súdu v predmetnej veci bola podstatná tá skutočnosť, že žalobca, ktorému bolo udelené prvé povolenie na trvalý pobyt na účel zlúčenia rodiny, právne relevantným spôsobom nepreukázal a ani netvrdil, že s manželkou (ktorá je slovenskou štátnou občiankou) vedú spoločný rodinný život, čo je dôvodom na zrušenie povolenia na trvalý pobyt.

Podľa Najvyššieho súdu z napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva, že krajský súd dôsledne posudzoval dôvody uvedené v žalobe, pričom v predchádzajúcom konaní sa prvostupňový súd zaoberal podrobne všetkými dôvodmi a námietkami, ktoré žalobca uplatnil.

Krajský súd uviedol, že po preskúmaní rozhodnutia žalovaného ako i celého obsahu spisového materiálu, nezistil žiadne porušenie zákona a ani nezákonnosť v postupe správnych orgánov. Ich rozhodnutia sú správne, zákonné, vrátane procesných postupov, zrozumiteľné, podrobne a logicky odôvodnené.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožňuje so skutkovými závermi krajského súdu v tom rozsahu ako si ho osvojil zo zistení na základe vykonaného dokazovania pred správnymi orgánmi.

Spochybnovanie zistených skutočností, ktoré boli podkladom pre rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu, ktoré žalovaný potvrdil bolo aj predmetom odvolania. Podstatou odvolania ako aj žaloby bola tvrdená nezákonnosť rozhodnutia žalovaného, ktorú žalobca videl v nedostatočne vykonanom dokazovaní a v zásahoch do práv garantovaných Ústavou SR a Dohovorom o ochrane ľudských práv a slobôd, najmä do práva na rodinný život.

Z argumentácie žalobcu uplatnenej v odvolaní proti rozsudku krajského súdu vyplýva, že žalobca namieta nedostatočne zistený skutkový stav veci, porušenie jeho procesných práv, keď krajský súd odmietol vykonať dôkaz, ktorým by bolo možné preukázať, že tvrdenie správneho orgánu o tom, že s manželkou žijú oddelene, nie je pravdivé.

Žalobca uviedol, že túto skutočnosť mienil preukázať podaním vysvetlenia aspoň písomnou formou, avšak krajský súd vykonanie tohto dôkazu nepripustil. Podľa žalobcu zo strany krajského súdu došlo k vážnej procesnej chybe.

Odvolací súd považoval uvedené námietky žalobcu za nedôvodné.

Z obsahu spisu krajského súdu nevyplýva, že by žalobca v priebehu súdneho konania navrhol dôkaz, o ktorom tvrdí, že bol zo strany krajského súdu odmietnutý.

Zo zápisnice o pojednávaní zo dňa 23.9.2008 vyplýva, že právny zástupca žalobcu uviedol, že manželka žalobcu bola zaistená 11 mesiacov, bola vo väzbe vo Rogenzburgu, sama nechcela hovoriť o súkromných veciach, ale vedela by sa o tom vyjadriť osobne, lebo je v budove súdu.

Z predmetnej zápisnice však nevyplýva, že právny zástupca žalobcu podal návrh na dokazovanie výsluchom manželky žalobcu, ktorý by bolo možné považovať za procesný návrh na doplnenie dokazovania za účelom zistenia skutočného stavu veci a ani nevyplýva, že by krajský súd návrh dokazovanie či už výsluchom manželky žalobcu alebo listinným dôkazom - písomným podaním manželky (ktorý krajskému súdu predložený nebol), nepripustil, resp. odmietol vykonať.

Pokiaľ teda krajský súd vychádzal zo skutkových zistení správnych orgánov o tom, že žalobca nevedie riadny rodinný život s manželkou, skutočnosť ktorú mal jednoznačne preukázanú tvrdením samotného žalobcu (zápisnica o podanom vysvetlení žalobcu zo dňa 12.3.2007, zápisnica o podanom vysvetlení žalobcu zo dňa 14.11.2007) ako aj tvrdením (brata manželky žalobcu - zápisnica o podanom vysvetlenia M. zo dňa 24.10.2007), ako aj ďalšími dôkazmi (preklad rozsudku Okresného súdu Passau zo dňa 14.1.2008), ktoré potvrdzovali, že žalobca žije oddelene od manželky, nepochybil, keď vychádzal zo skutkového stavu zisteného správnymi orgánmi (§ 250i ods. 1 OSP) a žalobu žalobcu zamietol.

Ako totiž z obsahu administratívneho spisu vyplýva, správny orgán pri zisťovaní uvedenej skutočnosti vychádzal z tvrdenia samotného žalobcu, ktorý v priebehu správneho konania túto skutočnosť opakovane sám tvrdil a skutočnosť ktorú potvrdila aj manželka žalobcu v konaní pred orgánmi činnými v trestnom konaní v SRN (*preklad rozsudku Okresného súdu Passau zo dňa 14.1.2008*).

Nakoľko žalobcovi bolo udelené povolenie na trvalý pobyt za účelom zlúčenia rodiny a správne orgány preukázateľne zistili, že žalobca s manželkou spoločný rodinný život nevedú, nemajú spoločnú domácnosť, správne orgány dôvodne (v súlade so zákonom č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov) rozhodli o zrušení jeho povolenia na trvalý pobyt na území SR, pričom námietku žalobcu, že takýmto rozhodnutím správne orgány porušili právo na jeho rodinný život, garantované Dohovorom o ochrane ľudských práv a slobôd, odvolací súd s poukazom na správnosť skutkových zistení, vyhodnotil za nedôvodnú.

Námietky žalobcu uplatnené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu neboli spôsobilé spochybníť jeho vecnú správnosť, a preto odvolací súd rozsudok krajského súdu ako vecne správny podľa § 219 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcovi, ktorý nemal úspech vo veci nepriznal náhradu trov konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 14. septembra 2010

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Ľubica Kavivanovová